

GRINDAMANNAFELAGIÐ

SEA SHEPHERD GAV OKKUM EIN SJÁLDSAMAN MØGULEIKA

Nú Sea Shepherd hevur verið í Føroyum við heimspressuni í hølunum, hevur tað givið føroyingum ein sjáldsaman møguleika. Og vit tóku av, sigur Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum

Áki Bertholdsen

– Tað hevur verið tað vert!
Tað staðfestir Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum.

Felagið hevði aðalfund leygardagin og tá mátti formaðurin staðfesta, at onki er so ringt, at tað ikki eisini er gott fyri okkurt.

Nú í tvey summur á rað, hevur umhvørvisfelagskapurin, Sea Shepherd verið í Føroyum í eini roynd at fáa okkum at halda uppat at drepa grind.

– At Sea Shepherd kom hendavegin við heimspressuni aftan á sær, hevur eisini givið okkum ein sjáldsaman møguleika, vit ikki hava havt fyrr, sigur Ólavur Sjørðarberg.

Hann vísir á, at nú fingur føroyingar bráðliga eitt høvi, vit kanska ongatíð hava havt fyrr, at greiða fjølmiðlum víða um í heimum frá um grindadráp, sæð við okkara eygum.

Vit stóðu saman og lótu okkum ikki provokera

– Tað vóru eisini rættiliga nógvir fjølmiðlar, sum vildu sleppa at hoyra okkara sjónarmið, og vit brúktu rættiliga nógva tíð upp á útlendsku fjølmiðlarnar, sigur Ólavur Sjørðarberg.

– Og tað var ómakin vert, sigur hann!

– Frá at vera við teimum, sum mótmæla, fóru stórir fjølmiðlar nú eisini at greiða frá grindadrápi úr einum føroyskum sjónarhorni – og tað gjørdur teir sakliga.

Grind er partur av okkara aldargomlu matmentan, tað er ein partur av okkara virðisgrundarlagi, og tað er ein partur av okkara søgu um eitt fólk, sum hevur hevur búleikast í eini harðbálnari náttúru.

– Viðhvørt rekur hart á kikin, men vit gera einki skeivt. Vit gera ikki annað enn tað, vit hava fullan rætt til, nevniliga at gagnnýta havsins ríkidømi á burðardyggan hátt, og vit skulu ikki

leggja nakað í, hvat sokallaðir umhvørvisfelagsskapir gera og siga, heldur hann.

Siðilig og rólí

Annars hevði Ólavur Sjørðarberg ikki annað enn alt rós at bera myndugleikum, sýslumonnum, grindaformonnum, grindamonnum sum heild, og føroyingum annars í sambandi við at Sea Shepherd var í Føroyum

– Vit stóðu saman og lótu okkum ikki provokera. Vit lupu ikki framav, men vóru rólí, sinnilí og professionell í allar mátar

Og hann heldur, at tað er hetta, sum loysir seg í longdini.

– Vit skulu bara taka væl ímóti teimum, tosa við tey og greiða teimum frá, hvat vit havast at, og at vit hava rætt at veiða av náttúrunar ríkidømi, akkurát, sum onnur gera tað, sigur Ólavur Sjørðarberg.

– Vit tóku av møguleikanum, vitjanin hjá Sea Shepherd, gav okkum, og tað var ómakin vert, sigur Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum. Her situr hann vinstrumegin, og skoðar ein mønustingara, saman við Høgna Hoydal, landsstýrismanni í hvalaveiðimálum

Einasti møguleiki er at keypa

Hjá summum er ikki so lætt at fáa fatur á grind, uttan at keypa hana

Áki Bertholdsen

Skulu vit hava loyvi til at selja grind, ella ikki.

Tað er ein afturvendandi spurningur í sambandi við grindadráp í Føroyum.

Tá ið verja okkum ímóti útlendingum, hevur ein av okkara trumfum altíð verið, at grind er nettupp ikki söluvøra.

Men samstundis ber til at fara í matvøruhandlar og siggja bæði tvøst og spik í kølidiskunum, og tað er eisini vanlig söluvøra á Torginum í Vágshotni.

Aftur á aðalfundinum hjá Grindamannafelagnum

um í ár, reisti Ólavur Sjørðarberg, formaður í Grindamannafelagnum, spurningin.

Hann vísti á, at seinastu árin er bústaðarmynstrið í Føroyum nógv broytt.

– Fyrr búðu flestu familjur í hvør sínum húsum og høvdu bæði kjallara og hjall. Men nú eru fleiri og fleiri føroyingar farnir at búgva í háhúsum, har tað ikki er so høgligt at varðveita tann gamla, serføroyska matin.

Tí er spurningurin um vit ikki eiga at loyva eini ávísari sølu av grind, og eisini av aðrari, serføroyskari

matvøru, spurdi hann.

Hann hevur áður fortalt fyri okkum, at sjálvur heldur hann, at tað slepst ikki undan, at grind er at fáa til keyps í handlum.

– Tá ið fólk hava fingið sín part, avgera tey sjálvi, hvat tey gera við hann. Summi, eitt nú tey, sum finna eina grind, fáa eisini so nógva grind, at tað er nógv meiri enn til egið brúk, heldur Sjørður Sjørðarberg.

– At fara í grind, er ofta eisini ein stórur, figgjarligur missur, tí fólk leggja arbeiðið niður, umframt at tey brúka bensin.

Hann vísir eisini á, at

hjá summum er einasti møguleiki at fáa fatur á grind, at keypa hana.

Undir øllum umstøðum verður sølan avmarkað, tí nógv tað mesta verður býtt í smáar partar til tey, sum eru við í drápinum, og til heimapartar.

Altíð klárir

Vit eru altíð klárir at merkja eina grind, fáa vit møguleikan til tað.

Tað gjørdi Høgna Arnbjarnarson, sum arbeiðir á Náttúrugripasavninum, vart við á aðalfundinum hjá Grindamannafelagnum leygardagin.

Hann sigur, at í fjør varð ein grind merkt í Fuglafirði, og úrslitið av tí varð, at tann sendarin, sum sendi longst, sendi í góðar 100 dagar.

– Vit sóu sama mynstur,

sum vit hava sæð frammanundan, at grindin fór suðureftir framvið Atlantsrygginum.

– Men hesa ferð hendi so tað, at ein av hvalunum fór vesturum Atlantsrygg, og tað hava vit so ikki sæð fyrr.

Høgna Arnbjarnarson sigur, at í hesum døgum fær Náttúrugripasavnið nýggjar sendarar, so tey eru altíð til reiðar at merkja eina grind, skuldi høvi býðst til tað

